

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3084/2018. (III. 14.) AB HATÁROZATA

alkotmányjogi panasz elutasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában – *dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó* alkotmánybíró különvéleményével – meghozta a következő

h a t á r o z a t o t:

Az Alkotmánybíróság a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 3.K.32053/2015/5. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt elutasítja.

I n d o k o l á s

I.

- [1] 1. Az indítványozó (Kárpát-Gáz Energiakereskedő és Szolgáltató Korlátolt Felelősségű Társaság, a továbbiakban: indítványozó) jogi képviselője útján a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 3.K.32053/2015/5. számú ítélete ellen nyújtott be alkotmányjogi panaszt és kérte annak alaptörvény-ellenessége megállapítását és megsemmisítését az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján.
- [2] Az indítványozó álláspontja szerint a támadott ítélet sérti az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését és XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdését.
- [3] A panasz alapjául szolgáló ügyben a Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatal (a továbbiakban: Hivatal) TFAFO-87/1/2015. számú ügyben 4034/2015. számú határozatával (a továbbiakban: hatósági határozat) az Sz. gazdasági társaság mint engedélyes (a továbbiakban: engedélyes) távhőtermelői és távhőszolgáltató engedélyeit visszavonta 2015. április 16. 6:00 órai kezdettel. Egyúttal kijelölte az I. gazdasági társaságot (a továbbiakban: kijelölt engedélyes) a távhőtermelés és távhőszolgáltatás ellátására Sz. településen. A panaszos a hatósági határozattal szemben keresetet nyújtott be arra hivatkozással, hogy őt mint üzletrész-tulajdonost közvetlenül érinti a hatósági határozat, amire tekintettel megilletik az ügyfél jogai a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 15. § (1) bekezdése alapján, és keresetindításra is jogosult a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 327. § (1) bekezdésére figyelemmel.
- [4] 2. Az ügy előzménye, hogy a Hivatal 99/2006. számú határozatával távhőtermelői működési, 873/2011. számú határozatával távhőszolgáltatói működési engedélyt adott az engedélyes részére. A rendelkezésre álló iratok alapján az engedélyes többségi (51%) tulajdonosa Sz. település önkormányzata (a továbbiakban: Önkormányzat), kisebbségi tulajdonosa az E. gazdasági társaság, illetve az A. gazdasági társaság volt.
- [5] 2.1. Az engedélyes 2014. október 30-án írásban tájékoztatta a Hivatalt, hogy a földgáz ellátását biztosító E.T. gazdasági társaság *vis maior*-ra hivatkozva felmondta a gázszerződést, ami miatt 2014. október 31-én megszűnik a gázellátása. Egyúttal az engedélyes kérte a Hivataltól a földgázellátásról szóló 2008. évi XL. törvény (a továbbiakban: GET.) alapján gázkereskedő kijelölését. Az E.T. gazdasági társaság *vis maior* keretében az ukrán-orsz feszültségre hivatkozott, amire vonatkozóan a Hivatal megjegyezte a hatósági határozatban, hogy „az információk hivatalos ellenőrzésére nem volt lehetősége”.

- [6] A Hivatal ezt követően az M. gazdasági társaságot jelölte ki a távhőellátás átmeneti biztosítására, először 2014. november 15-ig, majd ezt követően – többszöri meghosszabbítás után – 2015. április 15-ig.
- [7] Ezzel párhuzamosan 2014. november 4-én kötelezte a Hivatal az engedélyest, hogy a földgázellátás biztosítása érdekében haladéktalanul bonyolítson le gázkereskedői tendert, amelyre egyetlen kereskedelmi ajánlat érkezett, szerződéskötésre azonban nem került sor. Ezután 2014. november 17-én ismételen kötelezte gázkereskedői tender lebonyolítására az engedélyest, amelyre kereskedelmi ajánlat nem érkezett, a határidő lejártát követően az M. gazdasági társaság adott indikatív ajánlatot, de az abban kért pénzügyi biztosíték mértéke miatt az engedélyes nem tudta az ajánlatot elfogadni.
- [8] Az ezt követően kiírt pályázatra egyetlen ajánlat érkezett 2015. március 19-én – az indítványozóé –, amelynek ajánlatát azonban a bankgarancia igény miatt nem tudta elfogadni.
- [9] 2.2. Ezt követően döntött a Hivatal az engedély visszavonásáról hatósági határozatában 2015. április 2-án, vagyis még a hosszabbítási határidő lejártát megelőzően.
- [10] A Hivatal a hatósági határozatban az Önkormányzat 100%-os tulajdonában álló kijelölt engedélyest jelölte ki a távhőtermelés és távhőszolgáltatás ellátására. A Hivatal azt állapította meg, hogy az engedélyes a távhőszolgáltatásról szóló 2005. évi XVIII. törvény 18. § b) és c) pontjában előírt ellátási kötelezettségét, és a folyamatos és biztonságos szolgáltatáshoz szükséges üzemeltetési és fenntartási feladatok ellátására vonatkozó kötelezettségét folyamatosan és súlyosan megsértette. A Hivatal szerint az engedélyes „teljes mértékben a saját működési körén belül meghozott döntése (a gázkereskedője kiválasztása) eredményeként került abba a helyzetbe, hogy egy napon belül képtelenné vált a gáz beszerzésére” (ezzel elutasítva az engedélyes ukrán-orosz válságra, mint *vis maior*-ra hivatkozását). A Hivatal megkereste az Önkormányzatot, mint a távhőellátás biztosítására a Magyarország helyi önkormányzatairól szóló 2011. évi CLXXXIX. törvény alapján kötelezett szervet. Az Önkormányzat válaszában azt fejtette ki, hogy a távhőellátás az engedélyes útján nem biztosított, javasolta a Hivatalnak az engedély visszavonása feltételeinek vizsgálatát. Egyúttal utalt arra, hogy az Önkormányzat 100%-os tulajdonában álló kijelölt engedélyes esetében rövid úton biztosítani tudja, hogy a távhőszolgáltatási engedély megszerzéséhez szükséges feltételek rendelkezésre álljanak. Az Önkormányzat kifejtette továbbá, hogy az indítványozó által benyújtott kereskedői ajánlatban foglalt vállalás komolyságát, teljesíthetőségét bizonytalannak tartja, mivel a szándéknyilatkozaton az E.T. gazdasági társaság pecsétje szerepel, továbbá az – az egyébként vitatott – kisebbségi jogokat gyakorló társaság kapcsolt vállalkozási körébe tartozik. A Hivatal elfogadta az Önkormányzat kifejtett álláspontját.
- [11] A Hivatal ezen felül vizsgálta azt is, hogy az engedélyesnek csak a távhőtermelői működési engedélyét vonja-e vissza, vagy a távhőszolgáltatói működési engedélyét is, miután az engedélyes ellehetetlenülése a távhőtermelői tevékenységére vonatkozott. A Hivatal azonban úgy vélte, hogy ha a távhőtermelői tevékenység gyakorlására önállóan nem képes az engedélyes, akkor azt a távhőszolgáltatói tevékenységére is vonatkoztatni kell. A Hivatal ezen felül rendelkezett arról, hogy az engedélyesnek az engedély hatálya (több mint 15 év) alatt tett beruházásai rendelkezésre bocsátása iránt a kijelölt engedélyes kérelemmel élhet. A Hivatal a kijelölésnél elfogadta az Önkormányzat azon vállalását hogy a kijelölt engedélyest rövid időn belül az engedély kiadásának feltételei szerinti állapotba tudja hozni.
- [12] Az indítványozó kereseti kérelmet terjesztett elő, mivel az engedélyes, melynek többségi tulajdonosa az önkormányzat, nem támadta meg az engedély visszavonásáról rendelkező hatósági döntést, így kisebbségi tulajdonosként önállóan lépett fel a hatósági határozattal szemben. Kereseti kérelmében arra hivatkozott, hogy a Ket. 15. § (1) bekezdése alapján ügyfélnek minősül, mivel a határozat a jogát közvetlenül érinti. A hatósági határozat törvényességét több okból is vitatta. Kifogásolta, hogy olyan társaság került kijelölésre, amely nem teljesíti az engedély megadásának feltételeit. Kifogásolta, hogy a Hivatal bizonyítás felvétele és lehetővé tétele nélkül tett megállapításokat határozatában, az Önkormányzat (mint a kijelölt engedélyes 100%-os tulajdonosa) észrevételei alapján. Megjegyezte, hogy az indítványozó többször tett kísérletet kisebbségi tulajdonosként a helyzet kezelésére, amit azonban a többségi tulajdonos Önkormányzat visszautasított. Kifogásolta, hogy az engedélyes távhőszolgáltatói működési engedélyét a távhőtermelői engedély visszavonására vonatkozó feltételek alapján vonta vissza a Hivatal, annak ellenére, hogy a két engedély feltételei eltérnek egymástól, így visszavonásukról (annak feltételeinek fennállásáról) is külön kellett volna rendelkezni: egyik a másikkal nem indokolható.
- [13] A Hivatal mint alperes a kereset elutasítását kérte, mivel az indítványozó az eljárásban sem résztvevő, sem ügyfél nem volt, a határozat ránézve se jogot, se kötelezettséget nem állapított meg.

- [14] 2.3. A bíróság az indítványozó keresetét elutasította. Megállapította, hogy a hatósági határozat az indítványozóra nem tartalmaz rendelkezést. Ezen felül az indítványozó kisebbségi tulajdonosi mivolta sem igazolt, és nem igazolta a közvetlen érintettséget.
- [15] 3. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában – a hatósági határozattal szemben a keresetében foglalt törvényességi kifogásai ismertetése mellett – annak megállapítását kérte, hogy az eljárásban alaptörvény-ellenesen nem ismerték el „ügyfél” minőségét. Ennek következtében az alkotmányjogi panaszt megelőző eljárásba bekapcsolódni – közvetlen érintettsége ellenére – nem tudott, s így sem a közigazgatási hatósági, sem a bírósági eljárásban nem tudott élni az ügyfelet megillető jogokkal, így elsősorban a jogorvoslati és a bírósághoz fordulási jogával. Ennek következtében az indítványozónak nem volt lehetősége vitatni a hatósági határozatot a rá vonatkozó részében. Az indítványozó az ügyféli minőségére vonatkozó bírósági döntéssel szemben sem élhetett jogorvoslattal, mivel a bíróság rendelkezése szerint azt a Pp. 340. § (1) és (2) bekezdése kizárja.
- [16] 3.1. Az indítványozó előadta, hogy az alkotmányjogi panasz előzményeként szolgáló hatósági döntés törvényt sértő volt. A határozatok törvényt sértő voltát illetően ugyanazokat a szempontokat ismertette alkotmányjogi panaszában, amelyeket a bírósághoz benyújtott keresetlevelében is előadott (lásd 2.2.). Miután az indítvánnyal támadott határozat szerint az indítványozó a Ket. 15. §-a alapján nem minősül ügyfélnek, ez elzárta az indítványozót attól, hogy a kérdéses döntés törvényességét az eljárás során vitatni tudja.
- [17] Az indítványozó szerint tulajdonosi helyzete miatt rá is kihatással van a hatóság és a bíróság döntése (a hatóság döntése „jogát vagy jogos érdekét érinti”), ezért őt az eljárás megindításáról tájékoztatni kellett volna, illetve az eljárásban az ügyfél jogait biztosítani kellett volna számára.
- [18] 3.2. Az indítványozó hivatkozott továbbá arra, hogy az eljárás speciális voltából fakadóan az adott eljárástípusban a bíróságnak az indítványozó ügyfél minőségére vonatkozóan hozott döntése ellen a fellebbezés kizárt, ezért csak a bírósági felülvizsgálat minősül jogorvoslatnak. Az indítványozó szerint ugyanis az ügyében hozott döntés ellen a Pp. 340. § (2) bekezdése alapján biztosítani kellett volna a fellebbezést, különös tekintettel arra, hogy – mivel ügyfélként nem ismerték el – valódi jogorvoslat nélkül, egyfokú eljárásban döntött a bíróság a keresetlevről, s ez érdemi fellépést nem biztosított az indítványozó számára a támadott döntéssel szemben.
- [19] Mindezek alapján az indítványozó szerint sérült az Alaptörvény XXIV. cikke a hatósági határozat tekintetében, valamint a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdése a bírósági határozattal összefüggésben.

II.

- [20] Az Alaptörvény indítvánnyal érintett rendelkezései:

„XXIV. cikk (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.”

„XXVIII. cikk (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”

III.

- [21] 1. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése értelmében az Alkotmánybíróság elsőként az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról dönt. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság Abtv. 30. § (1) bekezdésében, valamint 52. § (1b) bekezdés a)–f) pontjaiban foglalt formai feltételeinek eleget tesz. Az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány eleget tesz az alkotmányjogi panasz érdemi elbírálásához szükséges törvényi feltételeknek is, az indítványozó az Abtv. 27. §-a

szerint – mint az alapul szolgáló per felperese – érintett, és jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, mivel az adott eljárásban további jogorvoslati lehetőség nem áll rendelkezésre a támadott döntéssel szemben.

- [22] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz részben eleget tesz az Abtv. 29. §-ában foglalt feltételnek is. Az ügy kapcsán alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésnek minősül, hogy a bíróság jogértelmezése, miszerint az indítványozó nem minősül ügyfélnek az adott eljárásban, amiből következően az alapul szolgáló hatósági határozat törvényességi felülvizsgálatát érdemben nem kérheti, nem jelenti-e az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét. Továbbá a döntés kapcsán a fellebbezés kizártsága nem vezet-e az indítványozó jogorvoslatához való jogának sérelmére.
- [23] Az Alkotmánybíróság mindezekre tekintettel az alkotmányjogi panasz érdemi vizsgálata mellett döntött.
- [24] 2. Az Alkotmánybíróság ugyanakkor megállapította, hogy az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésére alapított alkotmányjogi panasz egyrészt nem alkotmányossági, hanem törvényességi felülvizsgálatra irányul, másrészt az engedélyes eljárási helyzetét érinti, és nem az indítványozóét. Ezért az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésének sérelmét állító indítványi elem tekintetében – mivel nem felel meg az Abtv. 27. § a) pontjában foglalt feltételnek – érdemi vizsgálatra nem volt lehetőség.

IV.

- [25] Az alkotmányjogi panasz az alábbiak szerint nem megalapozott.
- [26] 1. A tisztességes bírósági eljáráshoz való jog indítványozó által állított sérelme tekintetében az Alkotmánybíróság az alábbiakat állapította meg.
- [27] A bíróság a támadott ítéletében megállapította, hogy a Pp. 327. § (1) bekezdése alapján közigazgatási per megindítására az ügyfél [Pp. 327. § (1) bekezdés a) pont], továbbá a kifejezetten rá vonatkozó rendelkezés tekintetében az eljárás egyéb résztvevője [Pp. 327. § (1) bekezdés b) pont] jogosult. Döntése indoklásában kifejtette, hogy a felülvizsgálni kért hatósági határozat az indítványozóra rendelkezést nem tartalmaz, tulajdonosi helyzete önmagában véve nem alapozza meg ügyféli jogállását, perindítási jogosultságát. A Ket. 15. §-a alapján az engedélyes jogosult a perindításra, az indítványozó, mint kisebbségi tulajdonos, a gazdasági társaságokra vonatkozó szabályok szerint érvényesítheti tulajdonrészével kapcsolatos jogait. Az indítványozó által hivatkozott jogi érdek tehát nem közvetlen a bíróság szerint. A bíróság kifejtette, nincs lehetőség arra, hogy egy hatósági eljárásban ügyfélként nevesített gazdasági társaság valamennyi tulajdonosa – ami a bíróság által példaként hozott részvénytársasági forma esetén a részvényesek nagy számára tekintettel akár több ezres nagyságrendet is jelenthet – a hatósági ügyben érintett jogos érdekére hivatkozással a Ket. szerinti ügyfélként egyenként, külön-külön keresettel támadjon meg egy hatósági határozatot: erre kizárólag az eljárásban közvetlenül érintett gazdasági társaság képviselői szerveinek van jogosultsága.
- [28] Az Alkotmánybíróság a tisztességes eljáráshoz való jog szempontjából a következőket emeli ki. A bírósághoz fordulás joga tekintetében különbséget kell tenni az engedélyest érintő jogosultságok és kötelezettségek, illetve az engedélyes gazdasági társaságban tulajdonrészrel rendelkező magán- és jogi személyek jogai és kötelezettségei között. A gazdasági társaságban tulajdonosok esetében a cégformára irányadó szabályok és a felek egymás közti megállapodása határozzák meg a tulajdonosok egymás közti viszonyát, illetve a gazdasági társaság képviselőjét. Önmagában az a körülmény, hogy a tulajdonosok a cég tevékenységéből saját bevételre is szert tehetnek, feltéve hogy a társaság nyereségesen működik, nem szolgálhat alapul arra, hogy az egyes tulajdonosok a társaság jogait, kötelezettségeit érintő lépéseket a cég, illetve annak a jegyzésére jogosult képviselője helyett tegyék meg. Így kizárólag a tulajdonosi jogállásukból fakadó eszközökkel léphetnek fel jogvita esetén.
- [29] Ettől eltérő az engedélyes jogi helyzete: az engedéllyel rendelkező gazdasági társaság az engedéllyel kapcsolatos hatósági eljárásban ügyfélnek minősül, s az ügyfelet megillető jogosultságok és kötelezettségek alanya. Ebből következően az engedéllyel összefüggő hatósági eljárás(ok)ban az engedélyes minősül ügyfélnek. Jelen ügyben a távhőtermelői és távhőszolgáltatói működési engedéllyel nem az indítványozó, hanem az engedélyes rendelkezett, az engedély visszavonása is az engedélyes jogi helyzetére volt közvetlen kihatással, így az engedéllyel összefüggő (az engedélyt visszavonó) hatósági határozat tekintetében a bírósághoz fordulás joga az engedélyesre vonatkoztatható. Az engedélyesben tulajdonrészrel rendelkező kisebbségi tulajdonos esetében ez az alapvető jog a gazdasági társaságokra vonatkozó jogszabályok szerint érvényesíthető. Ahogy az Alkotmánybíróság a 3033/2018. (III. 13.) AB határozat (a továbbiakban: Abh.) indoklásában kifejtette: „[a]z Alkotmány-

bíróság megítélése szerint, tekintettel az egyes gazdasági társaságok gazdálkodása és a tulajdonosok ezzel kapcsolatos joggyakorlása közötti áttételes, mögöttes kapcsolatra, nem tekinthető alaptörvény-ellenesnek az a bírói jogértelmezés, amely a konkrét gazdasági társaságok esetében azok tulajdonosait nem ismeri el a társaságot érintő közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálatának kezdeményezésére jogosultként. [...] Ahogyan az engedély kiadásáról szóló hatósági döntés sem közvetlenül érinti az egyes engedélyes gazdasági társaságok tulajdonosait, úgy az ezen engedélyt esetlegesen visszavonó hatósági határozatok sem közvetlenül rájuk nézve tartalmazznak rendelkezéseket. [...] Az eljáró bíróság azon megállapítása, amely rámutat, hogy a gazdasági társaságok egyes tulajdonosai tekintetében a céget érintő hatósági határozat megtámadására való önálló perindítási jogosultság elismerése adott esetben a hatósági határozatok végrehajthatatlanságát, lényegében a közigazgatás egyes (rész)területeinek a lebénulását eredményezhetné, az Alkotmánybíróság szerint az Alaptörvény 28. cikkében foglalt, a bíróságokra nézve kötelező értelmezési szabály megfelelő alkalmazásának tekinthető” (Indokolás [24]–[25]).

- [30] Az Alkotmánybíróság mindezekre tekintettel az indítványt az Alaptörvény XVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét állító részében elutasította.
- [31] 2. Az Alkotmánybíróság a továbbiakban az indítványozónak a jogorvoslathoz való joggal kapcsolatos indítványi kérelmét vizsgálta. A támadott bírósági döntés alapjául szolgáló per közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult. Az eljáró bíróság megállapította, hogy döntésével szemben a Pp. 340. § (1)–(2) bekezdése alapján a fellebbezés kizárt. Az indítványozó szerint azonban a Pp. 340. § (1)–(2) bekezdése alkalmazásának feltétele, hogy a keresetét a bíróság érdemben bírálja el. Miután azonban erre nem került sor, az indítványozó szerint a fellebbezés lehetőségének kizárása jogorvoslathoz való jogának sérelmét okozta.
- [32] A Pp. 340. § (1) bekezdése alapján főszabályként a közigazgatási perben hozott ítélettel szemben nincs helye fellebbezésnek, a (2) bekezdésben foglaltak szerint erre csak akkor van kivételesen lehetőség, ha a közigazgatási pert olyan elsőfokú határozat bírósági felülvizsgálata iránt indították, amely ellen közigazgatási úton nincs helye fellebbezésnek és e határozatot a bíróság törvény alapján megváltoztathatja. A bíróság által megváltoztatható közigazgatási határozatokat a Pp. 339. § (2) bekezdése nevesíti, ebbe a körbe a keresettel támadott hatósági határozat nem tartozik bele.
- [33] Önmagában az a körülmény, hogy a jogalkotó bizonyos esetekben kizárja a fellebbezés lehetőségét nem eredményezi a jogorvoslathoz való jog alkotmánysértő korlátozását. Következésképpen a bíróság azon döntése, amely az indítványozó ügyféli pozíciójának hiányára tekintettel utasítja el a keresetet, és ennek megfelelően – figyelemmel a Pp. ide vonatkozó rendelkezéseire – kizárja az adott döntéssel szembeni fellebbezés lehetőségét, nem tekinthető a jogorvoslathoz való jog szükségtelen és aránytalan korlátozásának.
- [34] Az Alkotmánybíróság a kifejtettekre tekintettel az indítványt az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésének sérelmét állító eleme tekintetében is elutasította.
- [35] Az Alkotmánybíróság a döntést az Abtv. 47. § (1) bekezdése és az 56. § (1)–(2) és (4) bekezdései, 63. §-a, valamint az Ügyrend 5. § (1) és (2) bekezdései, 31. § (6) bekezdése alapján eljárva hozta meg.

Budapest, 2018. március 6.

Dr. Salamon László s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó alkotmánybíró különvéleménye

- [36] Nem értek egyet a határozat rendelkező részével és annak indokaival sem. Mivel a jelen alkotmánybírósági eljárásban vizsgált bírói döntés úgy ténybeli, mint jogi alapjait tekintve, valamint az Alkotmánybíróság által meghozott határozat rendelkező része és indokolása nagyfokú hasonlóságot mutat az Abh.-ban foglaltakkal, ezért az ahhoz fűzött különvéleményemet a jelen esetben is fenn kell tartanom.

- [37] Az Abtv. 29. §-a értelmében „[a]z Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be”.
- [38] Meglátásom szerint – egyezően az Abh.-hoz fűzött különvéleményemmel és figyelemmel az Abtv. 29. §-ára is – a panasz sem a tisztességes (kiegyensúlyozott) eljáráshoz való jog, sem pedig a jogorvoslathoz való jog állított sérelmével összefüggésben nem vetett fel olyan alaptörvény-ellenséget, amely érdemben befolyásolta a bírói döntést.
- [39] A két említett alapjog alkotmánybírói gyakorlatának fényében a panasz indokolásából nem lehetett kiolvasni olyan alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdéseket, amelyek az érdemi elbírálást szükségessé tették volna: a panaszos nem saját jogát kívánta a bíróság előtt érvényesíteni, ugyanakkor a bírósági ítélet törvényességét megkérdőjelezhetette volna a Kúria előtt.
- [40] Ezért a tanácsnak a panaszt a jelen esetben is vissza kellett volna utasítania.

Budapest, 2018. március 6.

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírói ügyszám: IV/247/2016.

